

gen har paa Sagen. Jeg tror nu, at vi maa helst lade det blive ved det Nærværende og overlade saavidt muligt til Befolkningens egen gode Omfjorg og efter bedste Overbevisning at frembringe det, som naturligt og rigtigt er, navnlig det, som kan betale sig. Det er egentlig lidt besynderligt at høre, at det, der især skulde tjene til Bedømmelsen af de virkelig udholdende og dygtige Heste, skulde være Vædeløb, Væderidt. Jeg tror, det snart maa komme til det Point, at Vædeløb maa blive afstøjet, betragtet som et forferdeligt Dyrplageri, som Ingen kan være bekjendt at befatte sig med, idet Hestene der tvinges til at rende, saa de ere færdige at styrte. Og hvad er det saa Andet end Spilfegteri; det er intet Kjendemerke paa en god Hest. Ved den kunstige Behandling, der gaar forud, ved at en Rytter i lange, lange Læder isorveien dresserer Hesten, lykkes det maaske paa denne Maade at faae Hesten anerkjendt som en god Hest, skjøndt den i Virkeligheden slet ikke er bedre end andre Heste undtagen netop derved, at den er tillært til at løbe. Nei, lad os i vort lille Land holde os til det Sædne og, naar jeg skulde sige noget om Regjeringens Forslag, da er det det, at jeg synes, det er det Forstandigste, naar der skal gjøres Noget, at Regjeringen da saavidt muligt holder sig til det Bestaaende. Den lille Forandring med Pengebøbet er jo førsting interressende, og efter den i de forløbne Aar stedfunde Udvikling er det meget rimeligt, at der udfordres dette lille Bøbet mere nu end tidligere. Forresten er det meget tvivlsomt, om Dyrskuesystemet har bidraget det Ringeste til at frembringe gode Dyr enten af den ene eller af den anden Slags. Den Udvikling, som er foregaaet, tyder paa, at det ved mange Leiligheder snarere bliver til Folkefornøielse end til Bedømmelse af gode Heste. Der bliver jo stadig nuomfunder stabsset op ved saadanne Leiligheder paa en Maade, som er meget tillokkende, især for Ungdommen, og det er jo ogsaa tydeligt at se, at denne udgjør den talrigste Del af de Tilskuere, der indfinde sig. Det gaar med Spil og Klang og Lyftighed, som er godt at høre og se paa. I saa Henseende er der Noget, som hænger ved, som ikke er, som det bør være. Men desuagtet se vi, at Landbosforeningerne andrage paa, at der maa ske Noget i Retning af, hvad Regjeringens Forslag antyder, og Landbosforeningerne maa unegtelig i denne Henseende være Repræsentanter for Befolkningen. Naar det altsaa er den almindelige Mening, at Befolkningen holder deraf og mener, at det er til Nytte for Husdyravlens Fremme, at man arbejder i denne Retning, kan jeg for mit Vedkommende ikke have Noget dertil at sige. Jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, at, hvad Godt Landbosforeningerne end kunne virke, have de dog ogsaa deres svage Sider, idet de efter Nutidens Tilbøjelighed vel meget lade Alt gaa let og lystig

til og som oftest ende med Spilsegilder, der jo ganske vist paa ingen Maade kunne siges at udvilde gode Kreaturer. Har Landbostanden i sin Helhed saa megen Gvne, at den har Naad til Sigt, fremkaldes isvrigt derved en Omvænting, som vel kan have sin gode Side. Jeg skal saaledes for mit Vedkommende stille mig venlig til Regjeringens Forslag og har kun villet antyde, at jeg ikke tror, at det er den almindelige Mening, at man bør gaa i den Retning, som det ærede Medlem har udtalt sig for.

Naben: Rigesom den ærede sidste Laler forekommer det ogsaa mig, at den ærede første Laler (Haffner) var for streng imod den jydsk Hest, naar han udtalte, at den i de senere Decennier var gaaet betydelig tilbage. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet, at den jydsk Hest er gaaet tilbage i den sidste Tid. Der var en Tid, da den jydsk Hest, efter den Erfaring, som jeg har, gik betydelig tilbage, men det var dengang man søgte at forbedre Hesteracen ved Indførelsen af Fuldblods hingste og Yorkshiringste. Da gik den jydsk Hest tilbage; men fra den Tid, vi have faaet Loven af 1862, da man ved Premier søgte at fremdrage det Bedste af, hvad vi havde i Sjælland selv, det Bedste af, hvad der fandtes i den jydsk Hesterace, og søgte at beholde det i Landet selv til Vøl, er det min Mening, at den jydsk Hest ikke er gaaet tilbage. Regjeringen har vist aldrig gjort noget større Feilgreb med Hensyn til Hesteavlens Forbedring, end da den indførte disse bekjendte Yorkshiringste. Mange Aar efter har man kunnet, ja endnu kan man se Følgerne deraf rundt omkring paa Hestemarkederne i disse Karikaturer og sandede Monstre af Heste, der fremkom ved Krydsningen af Yorkshiringste og vore jydsk Hopper. Det er min fuldeste Overbevisning, at Syden meget vil betakke sig for det, som den ærede næstforegaaende Laler raadede til, at man skulde atter begynde at krydse med Fuldblod. Fuldblod passer slet ikke til den jydsk Hest. Vi have haft Erfaringer af denne Natur, saa vi, som sagt, meget ville betakke os for nye Erfaringer i samme Retning. Jeg tror, at den bedste og eneste Maade, hvorpaa man kan ophjælpe Hesteavl i Sjælland, er ved at søge at fremdrage det Gode, som findes der, og der findes i Virkeligheden en Mængde gode Tillegsvdyr endnu ovre i Sjælland. Jeg tror heller ikke, at det forholder sig saaledes, som den ærede næstforegaaende Laler sagde, at den jydsk Hest ikke søges, og at den betales daarlige. Den jydsk Hest er tværtimod meget søgt, og det er ikke Tilfældet, at fremmede Hestehandlere ikke komme op i Sjælland mere. De komme der i Mængde og kjøbe mange Heste og til høie Priser. Jeg veed aldeles bestemt, at allerede i dette Efteraar er der kjøbt et stort Parti Heste til gjennemgaaende over 1,000 Kr. pr. Stk., og naar den jydsk Land-